

**Jelen cvete
med debli**

Nevin
Birsa

**NEGOTOVOST
OB MORJU**

Na dnu večera še zmerom moliš,
to je ekslibris moje trdnjave,
je sen, od koder še nerojena priplavaš:
je vzlet čolnov, morda akacij,
morda je res večer, in ni,
je to in ni: brlikanje luči.

Nato blisneš še svetlobo
skoz zrak iz jadrnic: prihajaš,
se nagneš vznak; in te tako spoznavam.

A tvoj pogled je še zmerom davek,
ki ti ga vračam.
Še lahko z dejanji, ne?

**TVOJE
BELE ROKE**

Tvoje bele roke
se z drobnimi bitji in še edinim
mandljevcem, tu, nekoliko severneje,
pretakajo nad poznim ognjiščem:
v letanju protoplazme, tako prozorno in žgoče.

V migotanju dreves: noč
 se sceja čez tvoje prsi
 in čez zlate obročke nasmeha,
 porasle z dihi edine ljubezni,
 svetloba: z rokami, ki blodijo
 čez tvoja sidrišča,
 bom prižgal bela telesca.

V visoki sinjini škrta veter
 in večče vdirajo nad stekli:

topel, opalescenčni jok krvi me greje.

SPREJEMAŠ
 IN
 RAZBLINJAŠ

V sivkastem mraku, blizu mesta:
 na poganjkih noči si se razprla v list.
 Ob plapolanju ognja, goreča v svitu,
 blizu na doseg ali za razdaljo zvezd,
 se lesketaš in govoriš in govoriš,
 a te ne slišim, ker te vidim, in te primerjam
 z jelkami, s postavami in drobnimi stvarmi,
 ki so prav blizu:
 velike blede solze raztajanih dni
 in srež na pobočjih, kjer naletava pomlad,
 kjer se iz zime in škrebetanja mrzlih rož
 na oknih polagoma spet vračaš:
 vsa zagorela, ob tlenju in plivkanju
 stopaš v zavest, si prav blizu:
 kakor misel, kakor roka, vržena v zelenje,
 kakor tenki curek, ki ga molče,
 vznemirjena in kot resnico ali neresnico
 sprejemaš, se razblinjaš in se krčiš
 v žalost in belo gladino:
 tu opaziš sanje, svetlobo in prav
 na dnu še zmerom žalost, ognjemet resnice.

STEKLENA
 PLOHA

Nato pogledam skozi okna, prenašam
 ognjene skice na papir: tam plahutanje divjih ptic;
 a tu z drobolem grizem nočni mraz,
 ves moj, ker sem, potem obžarim klepet,
 ki sem ti ga že nekoč podaril, —
 minem, kakor zmerom:
 le te črke spuščam na papir, v belino nepreklicnosti:
 to je zadnji rezervat svetlobe, ki ga zdaj vonjam,
 in dlani potaplajo se v vse temnejši kres
 in spet sem poln moči, spet je večer: steklena ploha!

RENASANČNA
LJUBEZEN

Razdalja, bližina med nama,
združitve semen in letnih časov
in vpijanje mavrice in vsega, kar se dotika
tebe, in vsega, kar se dotika mene,
kar nosi vrtimec sladkega cvetja,
pomladnega ognja, kar je razvezano,
večno od bolečine in naju loči:
o meč časa! in ta razdalja,
ki naju združi, je razdalja
večnosti in smrti v njej,
je razdalja, pred katero ugasnejo
dobe in skopnijo dnevi in ni več ur ne
življenja, ni več smrti, ki se je nekoč
skrivala za vsakim vogalom,
za vsakim drevesom: vse,
kar čutim, kar vidim, kar dihnem,
vse, v čemer sva eno, je globel brez povratka,
je svilena zastava, stkana,
vihrava, in njena konica, ko napoči čas,
je drobec in veselje: in tu sva sama,
sama v sebi in drug v drugem, samo še tu,
v obokani svetlobi renesančne dvorane
in njenih luči, ki se križajo in medlijo,
ki so za vsem in pred vsem,
in kjer je ljubezen smrt in dah
ustnic na belem, steklenem čelu smrt.

Norbert
Javšovec

Ules

I.

Dežne kaplje so padale na tretji
planet sončnega sistema in povzro-
čile, da je že mračno okolje postalo
še bolj mračno. U.-ja vse to ni mo-
tilo. Stal je oprt na lopato in gledal
predse, vendar ni videl kupa pre-
moga. Vedel je le, da je nekje pred
njim. Ostal mu je v spominu takšen,
kakršen je bil pred uro, dvema. Bila
je noč. To povem zato, da ne bi kdo
mislil, da je U. slep. Tako dejstvo bi
popolnoma spremenilo tok dogod-